

Arrest

nr. 326 354 van 8 mei 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. JANSSENS
Duboisstraat 43
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 14 augustus 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans de Minister van Asiel en Migratie, van 18 juli 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 22 augustus 2024 met refertenummer 121158.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die *loco* advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 23 augustus 2007 toe op het Belgische grondgebied en diende op diezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 11 september 2007 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Verzoeker werd op 11 juni 2015 veroordeeld door de politierechtbank van Antwerpen wegens het niet hebben van een verzekering 'BA' en het niet voldoen aan de bepalingen inzake de verplichte autokeuring en liep op 2 mei 2016 een veroordeling op door de correctionele rechtbank van Antwerpen wegens feiten van

mensenhandel met verzwarende omstandigheden in het kader van een criminele organisatie en wegens valsheid in geschriften.

1.4. De commissaris-generaal trof op 13 november 2018 een beslissing tot de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest van 22 oktober 2019 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus (RvV 22 oktober 2019, nr. 227 766).

1.5. De gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister van Asiel en Migratie trof op 11 augustus 2020 een beslissing tot beëindiging van het verblijf.

1.6. Verzoeker werd op 11 december 2023 nogmaals veroordeeld door de politierechtbank van Antwerpen wegens inbreuken op de verkeersreglementering, onopzettelijke slagen en verwondingen en het niet voldoen aan bepalingen rond de verplichte autokeuring.

1.7. Verzoeker diende tussen september 2018 en september 2023 in functie van zijn Belgisch minderjarig kind acht gezinsherenigingsaanvragen in, die allen werden afgewezen.

1.8. Op 6 februari 2024 diende verzoeker een negende aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn Belgische minderjarige dochter.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 18 juli 2024 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan op 22 juli 2024 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 06.02.2024 werd ingediend door:

Naam: K.(...)-E.(…)

Voorna(a)m(en): R.(…) G.(…)

Nationaliteit: Irak

Geboortedatum: (…)

Geboorteplaats: (…)

RR nr: (…)

Verblijvende te: (…)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt voor de 9e keer gezinshereniging aan met zijn Belgisch kind K.(...)-E.(…), G.(…) ((…)) in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Het verblijfsrecht dient geweigerd te worden aan betrokkene op basis van artikel 43 van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Betrokkene is veroordeeld voor volgende feiten:

- Veroordeling politierechtbank Antwerpen dd. 11.06.2015 voor het niet hebben van een verzekering BA en dat zijn voertuig niet gekeurd is.*
- Veroordeling correctionele rechtbank Antwerpen dd. 02.05.2016 tot een gevangenisstraf van 30 maanden met uitstel van de tenuitvoerlegging gedurende een periode van 5 jaar met uitzondering van 15 maanden effectieve gevangenisstraf en ontzetting uit zijn rechten vervat in art. 31 SW gedurende een periode van 5 jaar, en dit wegens deelname aan activiteiten van mensensmokkel met verzwarende omstandigheden in het kader van een criminele organisatie en wegens valsheid in private geschriften. (eigen onderlijning)*
- Veroordeling politierechtbank Antwerpen dd. 11.12.2023 voor inbreuken op de verkeersreglementering (voorzienbare hindernis, gedrag t.o.v. fietsen en bromfietsen), onopzettelijke slagen of verwondingen en het niet voldoen aan de bepalingen rond de verplichte autokeuring*

Uit de aard, de ernst en de recentheid in de tijd van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene (nog steeds) een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Immers, uit het vonnis van 02.05.2016 blijkt dat betrokkene rechtstreeks betrokken was bij mensensmokkel, zowel als medeorganisator als op vlak van levering van valse arbeidscontracten bij gezinshereniging. De correctionele rechtbank tilde bijzonder zwaar aan de bewezen verklaarde feiten en

oordeelde: "De feiten zijn ernstig. Beklaagden streefde[n] louter snel winstbejag na. Door mensen te smokkelen ondermijnen beklagden tevens de openbare orde en bemoeilijken zij de overheidscontrole op de mensen die zich op haar grondgebied bevinden, waarbij beklagden valse documenten aanleverden en gebruikten, die zij via een uitgebreid internationaal netwerk lieten opstellen en overmaken aan de slachtoffers." Mensensmokkel is een zeer ernstige vorm van georganiseerde criminaliteit, waarbij de (mede)daders niet enkel uit zijn op grof geldgewin ten nadele van hun vaak wanhopige of kwetsbare slachtoffers, maar er ook niet voor terugdeinzen om hun "klanten" in (levens)gevaar te brengen bij illegale grensoverschrijdingen. Bovendien blijkt de ernst ook uit het gegeven dat de subsidiaire beschermingsstatus van betrokkene diende te worden ingetrokken op 13.11.2018 en dit op basis van art. 55/4 § 1, c) hetwelke een intrekking voorziet bij een ernstig misdrijf. Deze beslissing werd bovendien bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting op 22.10.2019. Vervolgens werd op 11.08.2020 ook het bijhorende verblijfsrecht beëindigd.

Daarnaast blijkt dat betrokkene nog zeer recent (11.12.2023) werd veroordeeld voor verkeersfeiten, waarbij derden gewond raakten. Bovendien werd betrokkene nogmaals veroordeeld wegens het niet voldoen aan de bepalingen rond de verplichte autokeuring en dit ondanks het feit dat hij voor dergelijke feiten reeds in 2015 al eens werd veroordeeld. Ondanks zijn voorgaande veroordelingen lijkt betrokkene de grootste moeite te hebben om zich te houden aan de regels die in onze maatschappij gelden en onze waarden te respecteren en blijft hij met de arm der wet in aanraking komen. Gezien betrokkenes vorige aanvragen gezinshereniging steeds om redenen van openbare orde werden geweigerd, hoort hij nochtans te weten dat hij er alle belang bij heeft om zich van het plegen van strafbare feiten te onthouden, waar hij klaarblijkelijk niet in slaagt.

Betrokkene heeft i.h.k.v. een vorige aanvraag een verzoek tot eerherstel (dd. 08.02.2022) aangebracht. Echter verandert dit niks aan zijn situatie aangezien hij geen verdere stukken (lees: advies procureur des Konings, vonnis m.b.t. zijn verzoek) heeft neergelegd. Bovendien blijkt uit opzoeken in het strafregister dd. 18.07.2024 dat de veroordelingen waarvoor hij om eerherstel verzocht nog steeds in het strafregister vermeld staan. Betrokkene heeft zijn huidige aanvraag niet geactualiseerd met stukken die het verder verloop van de procedure tot eerherstel kunnen duiden. Het eerherstel wordt bepaald door een rechterlijke beslissing en is geen automatisch recht. Bovendien is het zo dat mocht het verzoek van betrokkene zelfs zijn ingewilligd, wat op dit ogenblik niet het geval is, dit niet automatisch kan leiden tot een positieve beslissing van zijn huidige aanvraag gezinshereniging.

Los van alle overige vaststellingen kan opgemerkt worden dat het behoorlijk cynisch te noemen is dat betrokkene toepassing wenst te maken van de Vreemdelingenwet die hij eerder heeft misbruikt voor eigen geldgewin en bij de dienst Gezinshereniging een aanvraag doet, daar waar hij eerder de Belgische migratiediensten bewust misleidde door mensen illegaal binnen te laten reizen. Onafgezien daarvan dient opgemerkt te worden dat hij kennelijk een relatie had met de moeder van het kind, in de periode dat de feiten van mensensmokkel plaats vonden. Zowel betrokkene als de vrouw in kwestie moeten er zich derhalve van bewust geweest zijn bij het stichten van hun gezin dat de praktijken waarmee betrokkene zich bezighield van invloed zouden kunnen zijn op het toekomstig gezinsleven. Het kind is verwekt nadat betrokkene was veroordeeld. Beide ouders moeten er zich dus wel degelijk van bewust van geweest zijn in welke delicate situatie een gezamenlijk kind zou terecht komen. Betrokkenes veroordeling en verblijf in de gevangenis heeft ongetwijfeld reeds een impact gehad op de moeder van het kind, alsook op het kind zelf. Echter, dat is de keuze geweest die betrokkene gezamenlijk met zijn toenmalige partner heeft gemaakt.

De impact op het kind, alsook de invloed op het gezinsleven van betrokkene was voorspelbaar. In die zin ligt de verantwoordelijkheid bij betrokkene en zijn partner en wordt de beslissing tot het niet toestaan van het verblijfsrecht van betrokkene, in functie van zijn kind, als evenredig beschouwd.

Verder moet er op gewezen worden dat betrokkene, goed wetende dat zijn strafrechtelijk verleden reeds een impact had op zijn gezinsleven, desondanks weer veroordeeld werd voor nieuwe feiten. Zijn vaderschap weerhoudt er hem klaarblijkelijk niet van om de in onze samenleving geldende regels met de voeten te treden.

Gelet bovenstaande kan overeenkomstig art. 43 van de wet van 15.12.1980 het verblijfsrecht aan betrokkene geweigerd worden. Deze maatregel is wel degelijk evenredig met het familiaal belang, op basis van hetwelke betrokkene het verblijfsrecht wenst te bekomen.

Conform artikel 43 van de wet van 15.12.1980 dient in dit geval rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met het land van oorsprong.

Betrokkene is sedert 2007 aanwezig in België, al dan niet legaal. De duur van zijn verblijf in België kan een Weigering van het verblijfsrecht niet in de weg staan: gelet betrokkene sinds 2007 in België heeft verbleven, kunnen we stellen dat dit relatief kort is in vergelijking met de duur van het verblijf in zijn land van herkomst of origine. Het impliceert immers dat hij in het land van herkomst of origine is opgegroeid en er 28 jaar heeft verbleven waardoor het redelijk is te stellen dat zijn banden met het land van herkomst sterker zijn dan die met België. Uit het interview op basis waarvan hij destijds subsidiaire bescherming heeft verkregen, blijkt dat hij voor zijn komst naar het Rijk bij familieleden verbleef. Bij gebrek aan tegenindicaties kan dienstig worden opgemerkt dat betrokkene dus ook nog familiale banden heeft met het land van herkomst of origine.

Betrokkene blijkt zich bij voorkeur ook nog steeds graag in het Arabisch uit te drukken. Het is dus redelijk te stellen dat hij nog voldoende één van de talen van zijn land van origine beheerst.

Blijkens het dossier zijn er ook geen elementen met betrekking tot betrokkene's leeftijd of gezondheidssituatie die de toekenning van een verblijfsrecht zouden rechtvaardigen.

In het kader van de evaluatie van betrokkene's subsidiaire beschermingsstatus werd hij meermaals opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud. Betrokkene daagde telkens niet op en legde een medisch attest voor om zijn afwezigheid te staven. Echter, zo blijkt uit arrest 227 766 dd. 22.10.2019, pagina 8, de behandelend geneesheer gaf wel telkens de toestemming om het huis te verlaten. Verder wordt niets aangehaald met betrekking tot enige medische problematiek, niet bij de huidige aanvraag, noch bij het verzoek tot vernietiging dd. 28.03.2019. Het is zodoende redelijk te stellen dat er ook geen sprake is van enige medische problematiek op betrokkene's naam.

Wat betreft betrokkene's gezinssituatie, kan dienstig opgemerkt worden dat hijsinds 2008 legaal in België verblijft. Hij maakte zich schuldig aan zware criminele feiten. Betrokkene had moeten weten dat het gedrag dat hij stelde, onaanvaardbaar is, bezwaarlijk van een wil tot integratie getuigt en dus het behouden/opnieuw bekomen van regulier verblijf niet ten goede zou komen. Deze beslissing hoeft op zich geen afbreuk te doen aan betrokkene's gezinsleven of dat van zijn kind, voor zover betrokkene voldoende inspanningen levert in het belang van het kind/zijn gezin, wat thans niet het geval is, nu hij in december 2023 wederom werd veroordeeld. Bovendien verplicht deze beslissing betrokkene niet om het Rijk te verlaten. Er wordt dus niet geraakt aan de gezinscel met zijn in België verblijvende gezinsleden. Nergens uit het dossier kan blijken dat de weigering van het verblijfsrecht aan betrokkene een impact zou hebben op de fysieke, psychische of sociale ontwikkeling van het kind. Betrokkene doet daaromtrent ook geen elementen gelden. Dat betrokkene recent nog een nieuwe veroordeling opliep getuigt bovendien van weinig vaderschapszin. Er kan dan ook redelijkerwijze geconcludeerd worden dat hij het welzijn van zijn kind en de mogelijkheid om op legale wijze in België te verblijven niet voldoende

belangrijk acht om zich te onthouden van het plegen van nieuwe strafbare feiten.

Wat betrokkene's economische situatie betreft kan opgemerkt worden dat uit het dossier blijkt dat hij mogelijks een zelfstandige activiteit uitoefent. Bij de huidige aanvraag steken daar weliswaar geen bewijzen van bij, maar voor zover deze informatie nog actueel is, dient opgemerkt te worden dat hij op economisch actieve leeftijd is. In die zin is economisch actief zijn in België een noodzaak om in het eigen levensonderhoud te kunnen voorzien en dus allerminst een bewijs van uitzonderlijke integratie. Uit het dossier blijkt dat hij eerder ook een korte periode in loondienst heeft gewerkt. Op zich staat dit alles deze beslissing niet in de weg. Betrokkene heeft immers sedert 11.08.2020 geen verblijfsrecht van meer dan drie maanden meer gehad. Voor zover hij daarna dus nog twerkgesteld is geweest, was dit telkens slechts voor korte periodes wanneer hij in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie na een zoveelste aanvraag gezinshereniging. Het gaat hier dus niet om een constante en stabiele economische activiteit dewelke noopt tot het toekennen van een verblijfsrecht.

Wat betreft de sociale en culturele integratie dient ten andermale opgemerkt te worden dat betrokkene, na jarenlang verblijf en nadat hij door België werd opgevangen, zich schuldig heeft gemaakt aan zware feiten en hij een correctionele veroordeling heeft opgelopen. Dit kan bezwaarlijk als een vorm van integratie opgevat worden, noch van enige integratie na te streven. Meer noch, ook in december 2023 werd betrokkene nog veroordeeld voor verkeursinbreuken die bovendien nog, zij het onopzettelijk, andere personen hebben getroffen. Betrokkene heeft dus na 17 jaar verblijf in het Rijk nog steeds moeite met het volgen van regels en het eerbiedigen van de waarden van onze samenleving. Dat betrokkene een cursus PC en basiskennis bedrijfsbeheer heeft gevolgd en daarvoor is geslaagd, doen daar geen afbreuk aan. Voorts is het attest waaruit blijkt dat betrokkene ingeschreven was voor lessen Nederlands tweede taal richtgraad 2 eveneens geen element die het weigeren van het verblijf in de weg zou kunnen staan. Immers, het volgen van taallessen is verplicht, en het kennen van de regiotaal is nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven.

Gezien deze overwegingen wordt het persoonlijke en familiale belang van betrokkene, op basis van het welke hij het verblijfsrecht wenst te bekomen, hier dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest 49.830 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Gezien de maatschappelijke impact van de feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Daar dat artikel 8, §1 van het EVRM van toepassing is aangezien hij inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8, §2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Deze beslissing werpt geen fundamenteel ander licht op eerdere beoordelingen. Betrokkene voegde bij dit verzoek geen nieuwe stukken toe die kunnen leiden tot een andere beoordeling. We kunnen bezwaarlijk heden tot een andere conclusie komen in vergelijking met de eerdere beoordelingen. Integendeel, de nieuwe veroordeling die betrokkene heeft opgelopen toont nogmaals aan dat zijn familiale belangen hem niet kunnen weerhouden van het plegen van strafbare feiten en dit terwijl hij hoort te weten dat zijn gedrag met een

vergrootglas zal worden bekeken bij een nieuwe verblijfsaanvraag. De situatie van betrokkene is niet veranderd, noch onze inschatting wat betreft het werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die van betrokkene uitgaat voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 7, 22, 43, 44ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheids- en het zekerheidsbeginsel. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

"(...) a. Veroordelingen

Verweerder lijst overvloedig het gerechtelijk verleden van verzoeker op.

Zowel wetgever als rechtspraak maken duidelijk dat een loutere schending van een nationale rechtsregel of een strafrechtelijke veroordeling op zich onvoldoende is. Er mag dus geen automatische weigering volgen na een bepaalde veroordeling, wat in casu gebeurde.

Verzoeker moet vaststellen dat verweerder de weigeringsbeslissing ophangt aan het feit van opeenvolgende veroordelingen waaruit blijkt dat verzoeker een recidivist is en dat daarmee voldoende aangetoond is dat er sprake is van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging.

Verweerder schendt de materiële motiveringsplicht door onder meer niet te duiden waarin nu precies dat actueel karakter blijkt.

Verweerder blijft hangen in het verleden.

Hoe dan ook kan niet volstaan worden met de loutere aanname dat omwille van het feiten uit het verleden er in de toekomst ook een grote kans bestaat op herval zal bestaan.

Het volstaat niet, zoals verweerder het doet, 'aan te nemen' dat er een kans op recidive bestaat.

Er moet nagegaan worden of deze kans vandaag reëel is.

Besluitend kan gesteld worden dat de verweerder de actuele bedreiging louter met een stijlformule motiveert, betergezegd dus niet motiveert.

In dit kader dient melding te worden gemaakt van de rechtspraak van het Hof van Justitie in haar arrest van 31 januari 2006, C-503/03, die het volgende stelt:

"[...] L'existence d'une condamnation pénale ne peut ainsi être retenue que dans la mesure où les circonstances qui ont donné lieu à cette condamnation font apparaître l'existence d'un comportement personnel constituant une menace actuelle pour l'ordre public (arrêts Bouchereau, précité, point 28, et du 19 janvier 1999, Calfa, C-348/96, Rec. p. 1-1 1, point 24). [...]" (Hof van Justitie EG, arrest van 31.01.2006, C-503/03, (Commissie vs. Spanje), overweging 44)".

Kort samengevat houdt dit in dat maatregelen ter bescherming van de openbare orde/nationale veiligheid genomen mogen worden, met dien verstande dat het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling als reden kan worden aangehaald, doch de betrokken administratieve overheid moet eerst nagaan of de houding van de betrokkene hier en nu van die aard is dat een beschermingsmaatregel genomen moet worden ten einde de openbare orde te beschermen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besliste immers op datum van 19 april 2010 dat het gevaar dat betrokkene moet vormen voor de openbare orde van actuele aard moet zijn zoals deze bepaalt [sic] is in artikel 43 van de Vreemdelingenwet (R.v.V. arrest n° 41.811 van 19 april 2010).

Ze moet immers nog steeds bestaan op het ogenblik dat de maatregel wordt genomen of, indien de maatregel wordt onderworpen aan een rechterlijke controle, wanneer de rechter deze maatregel toetst. Dit laatste is thans het geval. Bijgevolg dient de bedreiging te bestaan op het moment van effectieve uitvoering van de maatregel. Wanneer de rechter over de maatregel moet oordelen, dient deze daarom rekening te houden met feiten die dateren van na de beslissing.

Er werd niet gecontroleerd of verzoeker op heden een gevaar zou zijn voor de maatschappij: zo is het van belang in hoeverre hij al is gereclasseerd in de gevangenis, wat zijn intenties zijn, ... Geen van dit alles werd in overweging genomen en er kan dus onmogelijk worden vastgesteld of verzoeker (nog) een gevaar is voor de Belgische maatschappij.

TERWIJL,

Artikel 43 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

Artikel 43 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

« § 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren:

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Dit artikel moet worden gelezen samen met artikel 45, §§1-2 van dezelfde wet: "

§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid. Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen. Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd. (...) "

Deze gecombineerde lezing van deze twee artikelen laat 4 vereisten verschijnen waaraan een beslissing van weigering van verblijf om redenen van openbare orde moet voldoen:

- Ze mag niet worden aangevoerd voor economische doeleinden;
- Ze moet in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel;
- Ze mag uitsluitend gebaseerd zijn op een persoonlijk gedrag;
- Het persoonlijk gedrag moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn.

Artikel 43 van de vreemdelingenwet vormt een omzetting van artikelen 27 en 28 van richtlijn 2004/38/EG, het is dus passend om in dit verband te verwijzen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna "HvJ"). Dat heeft Uw raad al in vaste rechtspraak kunnen bevestigen (zie o.a. arrest 260.987 van 23.09.2021).

Het HvJ heeft de voorwaarden voor de verwijzing naar de openbare orde uitgelegd en heeft bepaald dat de notie strikt moest worden geïnterpreteerd:

"Bijgevolg dient een lidstaat het begrip, gevaar voor de openbare orde " in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115 per geval te beoordelen teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. Daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, er op zich geen rechtvaardiging voor kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd een gevaar voor de openbare orde te zijn in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115".

Bovendien is het ook passend om te herinneren aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna "EHRM") m.b.t. het recht op verblijf van een persoon aan wie wordt verweten om een risico te vormen voor de openbare orde:

« 39. La Cour rappelle que, dans le contexte des obligations positives comme dans celui des obligations négatives, l'Etat doit ménager un juste équilibre entre les intérêts concurrents de l'individu et de la communauté dans son ensemble. Dans un cas comme dans l'autre, toutefois, l'Etat jouit d'une certaine marge d'appréciation. De surcroît, l'article 8 n'emporte pas une obligation générale pour un Etat de respecter le choix par des immigrants de leur pays de résidence et d'autoriser le regroupement familial sur le territoire de ce pays. Cela dit, dans une affaire qui concerne la vie familiale aussi bien que l'immigration, l'étendue des obligations pour l'Etat d'admettre sur son territoire des proches de 9 personnes qui y résident varie en fonction de la situation particulière des personnes concernées et de l'intérêt général (GUI c. Suisse, 19 février 1996, § 38, Recueil 1996-1). Les facteurs à prendre en considération dans ce contexte sont la mesure dans laquelle il y a effectivement entrave à la vie familiale, l'étendue des liens que les personnes concernées ont avec l'Etat contractant en cause, la question de savoir s'il existe ou non des obstacles insurmontables à ce que la famille vive dans le pays d'origine d'une ou plusieurs des personnes concernées et celle de savoir s'il existe des éléments touchant au contrôle de l'immigration (par exemple, des précédents d'infractions aux lois sur l'immigration) ou des considérations d'ordre public pesant en faveur d'une exclusion (Solomon c. Pays Bas (déc.), no 44328/98, 5 septembre 2000).. »

"Het Hof herinnert eraan dat de staat in het kader van zowel positieve als negatieve verplichtingen een juist evenwicht moet vinden tussen de tegenstrijdige belangen van het individu en van de gemeenschap in haar geheel. In beide gevallen beschikt de staat echter over een zekere beoordelingsmarge. Bovendien houdt artikel 8 voor een staat geen algemene verplichting in om de keuze van immigranten van het land van verblijf

te respecteren en gezinshereniging in dat land toe te staan. In een geval dat zowel het gezinsleven als de immigratie betreft, zal de draagwijdte van de verplichtingen van de staat om de verwanten van de op zijn grondgebied verblijvende personen tot zijn grondgebied toe te laten, evenwel variëren naar gelang van de bijzondere omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang (GUI tegen Zwitserland, 19 februari 1996, § 38, Jurispr. 1996-1). De factoren waarmee in dit verband rekening moet worden gehouden, zijn de mate van feitelijke inmenging in het gezinsleven, de omvang van de banden die de betrokken personen met de betrokken verdragsluitende staat hebben, of er al dan niet onoverkomelijke belemmeringen bestaan voor het verblijf van het gezin in het land van herkomst van een of meer van de betrokken personen en of er elementen van immigratiecontrole (bv. precedents van immigratiemisdrijven) of overwegingen van openbare orde zijn die in het voordeel van uitsluiting wegen (Solomon v. Nederland (dec.), nr. 44328/98, 5 September 2000)" (vrije vertaling) Het EHRM en Uw Raad hebben in het verleden eraan al meermaals kunnen herinneren dat een dat een "zo nauwgezet mogelijke" analyse vereist is wanneer het recht op eerbiediging van het privé-leven en het familie- en gezinsleven in het geding is. Dit is een "versterkte" zorgplicht.

In het kader van de beoordeling van de evenredigheid is de toepassing van de criteria die in de rechtspraak Boultif/Uner van het EHRM zijn gehandhaafd relevant, zoals de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft herhaald in zijn uitspraak van 22 december 2017, gemeenschappelijke kamernr. 197.311.

Deze criteria zijn de volgende:

- de aard en de ernst van het door de verzoeker gepleegde strafbare feit
- de duur van het verblijf van de verzoeker in het land waaruit hij of zij zal worden uitgezet
- de tijd die sinds het strafbare feit is verstreken, en het gedrag van de aanvrager gedurende deze période
- de nationaliteit van de verschillende betrokken personen;
- de gezinssituatie van de aanvrager, met inbegrip van, in voorkomend geval, de duur van het huwelijk en andere factoren die wijzen op het bestaan van een gezinsleven binnen een paar;
- of de echtgenoot kennis had van het strafbare feit op het tijdstip waarop de familierelatie tot stand 10 kwam;

- of er kinderen uit het huwelijk zijn en zo ja, hun leeftijd;
- de ernst van de moeilijkheden die de echtgenoot waarschijnlijk zal ondervinden in het land waarheen de verzoekster zal worden uitgezet;
- de belangen en het welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen van de verzoeker waarschijnlijk zullen ondervinden in het land waarnaar de verzoeker zal worden overgebracht; en
- de sterkte van de sociale, culturele en familiebanden met het gastland en met het land van bestemming.

Er werd hoger al aangehaald dat de interpretatie van de notie van "openbare orde" moet worden toegelicht door rechtspraak van het HvJ in die mate dat de wetgever er herhaaldelijk naar verwijst in de voorbereidende werken van de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de Vreemdelingenwet met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken.

De vaste rechtspraak van het HvJ licht toe dat het begrip openbare orde veronderstelt dat er sprake is van een "werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging". Deze bewoording vinden we expressis verbis terug in artikel 45 van de Vreemdelingenwet. Uit hetzelfde artikel blijkt ook duidelijk dat "eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen".

Uw Raad heeft in een recent arrest nog het volgende bepaald:

"Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk, dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C- 348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Pari.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert."

Er bestaat geen schaal van feiten die kunnen worden opgevat als een bedreiging voor openbare orde.

Elke dossier moet individueel worden getoetst en er moet rekening worden gehouden met de ernst of herhaling van de feiten, de actuele relevantie van de feiten voor de regularisatieaanvraag, de evenredigheid tussen de negatieve elementen en de positieve elementen in de aanvraag.

Wat betreft de graad van ernstigheid van de inbreuken kan er wel worden verwezen naar de parlementaire stukken van de wet van 24.02.2017 (bovenvermeld) die zelf verwijst oa. naar richtlijn 2003/86/CE en meer bepaald considerans 14 van deze richtlijn:

"Gezinshereniging kan om gemotiveerde redenen worden geweigerd. Voornamelijk dient de persoon die in aanmerking wenst te komen voor gezinshereniging geen bedreiging te vormen voor de openbare orde en de binnenlandse veiligheid. Het begrip "openbare orde" kan een veroordeling voor het plegen van een ernstig misdrijf omvatten. In dit verband zij erop gewezen dat de begrippen openbare orde en binnenlandse veiligheid tevens gevallen omvatten waarin een onderdaan van een derde land behoort tot een vereniging die steun verleent aan het internationale terrorisme, een dergelijke vereniging steunt of extremistische doelstellingen huldigt."

In casu heeft de verweerder heel laconisch gemotiveerd dat er kon worden afgeleid van de veroordeling, dat betrokkene nog steeds niet bereid is zich te conformeren naar de wetten en regels die in België gelden, en daarom zijn persoonlijk gedrag wel degelijk een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor het fundamenteel belang van de samenleving uitmaakt.

Er kan geen sprake zijn van een actuele straf en bovendien wordt niet verder ingegaan op deze straf door verweerder.

Ten tweede, ook al betreft deze veroordeling meer recente feiten kan er niet uit worden afgeleid dat verzoekster een "werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging" vormt.

De volledigheid van zijn straf werd uitgevoerd. Dat is ook het teken bij uitstek dat de samenleving acht dat zij fit is om weer vrij te zijn en dus geen bedreiging meer vormt voor de openbare orde.

a. Inzake de duur van het verblijf, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin betrokkene bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Hierbij werd evenwel de artikelen 7, 22 en 44ter van de Vreemdelingenwet geschonden.

Genoemde artikelen bepalen het volgende:

"Art. 7. Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde [...] een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten; [...]

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden; [...]"

Art. 22ter. : "In de gevallen waarin de vreemdeling de openbare orde of de veiligheid van het land heeft geschaad, kan [de Minister] hem verplichten bepaalde plaatsen te verlaten, ervan verwijderd te blijven of in een bepaalde plaats te verblijven."

Art. 44ter. § 1. (...)

"Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

Verweerder is van oordeel dat verzoeker zijn gedrag de openbare orde zou kunnen schaden.

Het is dan ook onjuist om thans nog te gaan stellen dat verzoeker een gevaar zou vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Deze voorwaarde moet worden beoordeeld op het ogenblik van het nemen van de beslissing.

Verweerder baseert haar beoordeling dan ook op een hypothetische situatie, en concludeert voorbarig dat verzoeker een gevaar zou vormen voor de openbare orde!

De bestreden beslissing betreft nochtans een beslissing met grote impact voor verzoeker, waardoor men toch mag verwachten dat men op een grondige, niet-standaard, niet-hypothetische wijze te werk gaat.

Verder onderzoekt de verweerder in welke mate verzoeker een gezinsleven vormt met zijn kind.

Er werd onvoldoende rekening gehouden met de concrete omstandigheden in het leven van verzoeker en gaat verweerder er te gemakkelijk vanuit dat zijn privé, gezins- en familielevens niet beschermenswaardig zou zijn in de zin van artikel 8 EVRM.

Vooreerst verblijft verzoeker intussen reeds meer dan een 15 jaar in België.

Verzoeker heeft een minderjarig Belgische kind.

Dit betekent dus dat zijn kerngezin zich in België situeert.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

"Eenieder heeft recht op respect van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. "

Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt:

"Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1° lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.

Belangrijk in voorliggend dossier is het legitiem doel en de noodzakelijkheid.

Wat het legitiem doel betreft erkent het EHRM dat hieraan voldaan is indien het verblijf wordt beëindigd of geweigerd ter bescherming van de openbare orde en ter voorkoming van strafbare feiten.

Wat de noodzakelijkheidseis betreft dient een proportionaliteitseis te worden gevoerd. Dit impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een fair balance moet worden gevonden tussen het belang van de

vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaving van de openbare orden anderzijds.

Verzoeker meent dan ook dat de fair balance door de intrekking van het verblijfsrecht niet aanwezig is en er een schending is van artikel 8 EVRM.

Het recht op eerbied van het privéleven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de - op beperkende wijze - opgesomde doeleinden in het EVRM.

Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999,128). De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoeker het land dient te verlaten, en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan zijn privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64 - Rev. dr. étr. 1999, 258, noot).

Verzoeker verwijst hiervoor naar hetgeen hierboven reeds werd gesteld: het kind van verzoeker is Belg! Verweerder heeft onvoldoende rekening gehouden met deze gezins- en familiebanden.

Verzoeker woont vanaf de geboorte met zijn Belgische kind!

Er is zowel een affectieve als financiële band tussen verzoeker en zijn minderjarige dochter.

Verzoeker verwijst tot slot naar de rechtspraak van Uw Raad onder meer in het arrest van 31.01.2020 nr. 232.199. In het arrest nr. 238.866 van 23.07.2020 van Uw Raad betreffende de vernietigde bijlage 20 werd reeds gesteld dat:

Het Grondwettelijk Hof (hierna: GwH) heeft in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 September 2013 gesteld dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid om een verblijf in het kader van gezinshereniging te verkrijgen voor de beide ouders van een minderjarige Belg. Aldus waarborgt deze bepaling het recht op gezinsleven van het kerngezin (GwH 26 September 2013, nr. 121/2013, 8.54.1).

Ook de Raad van State heeft geoordeeld dat de in voorgenoemde bepaling voorziene voorwaarden de wettelijke verankering vormen van het recht op de bescherming van het gezins- en familieleven van de familieleden van een Belg die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht OP vrij verkeer als burger van de Europese Unie, zodat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet conform is aan artikel 8 van het EVRM (RvS 26 juni 2015, nr. 231.772). De bij artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalde voorwaarde dat de vader of de moeder hun minderjarig Belgisch kind vergezellen of zich bij hem voegen, kan dan ook niet anders worden begrepen als dat de vader of moeder (derdelander) met de minderjarige Belg een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM hebben ontwikkeld. Door in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet de gezinshereniging van minderjarige Belgen met hun beide ouders toe te laten zonder bijkomende voorwaarden, houdt de wetgever met name rekening met de bijzondere band van afhankelijkheid tussen jonge kinderen en hun ouders (GwH 26 September 2013, nr. 121/2013, B.54.2.).

Bijgevolg kan de verweerder, ook al voorziet artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet niet in vaste criteria met betrekking tot de voorwaarde van het "vergezellen van de minderjarige Belg of zich bij hem voegen" en ook al beschikt hij ter zake dus over een zekere appreciatiemarge, geen strengere voorwaarden stellen dan dat het gezinsleven tussen de ouder derdelander en diens minderjarig Belgisch kind daadwerkelijk valt onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming van het gezinsleven tussen ouders en hun minderjarige kinderen. (...)

"Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt immers geenszins dat enkel wanneer ook een financiële band tussen ouder en kind bestaat, nog sprake kan zijn van een gezinsleven tussen ouder en kind. Het EHRM vereist slechts algemeen dat er sprake is van effectief beleefde hechte persoonlijke banden, van een relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind die voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren. De Raad herhaalt dat dit gezinsleven wordt verondersteld en slechts in zeer uitzonderlijke gevallen als verbroken kan worden beschouwd".

"Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) blijkt dat een kind dat (zoals in casu) wordt geboren uit een gehuwd of samenwonend koppel, ipso iure deel uitmaakt van dit gezin en dat bijgevolg vanaf de geboorte, en door het loutere feit ervan een band ontstaat tussen dit kind en zijn ouders die een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM uitmaakt (EHRM (GK) 2 november 2010, Serife Yigit/Turkije, § 94; EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28; EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59; EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, § 32; EHRM 27 oktober 1994, Kroon/Nederland, § 30; EHRM 26 mei 1994, Keegan/Ierland, §§ 44-45). De gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind wordt in principe verondersteld. De (echt)scheiding van de ouders maakt geen einde aan deze als gezinsleven geldende natuurlijke band tussen ouder en kind (EHRM 26 mei 1994, Keegan/Ierland, §§ 44 en 50; zie ook Europese Commissie voor de Rechten van de Mens (hierna: ECRM) 13 juli 1987, Irlen/Bondsrepubliek Duitsland), ook niet ten aanzien van de ouder die hierdoor niet langer samen woont met het kind (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59; EHRM 21 juni 1988, Berrehab/Nederland, § 21)". (...)

"Slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan aangenomen worden dat er geen sprake meer is van een gezinsleven tussen een ouder en diens minderjarig kind" (EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28; EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, § 32). Omstandigheden zoals het gegeven dat een ouder vlak na de scheiding geen pogingen ondernam om zijn kind te zien of zich niet aan de afspraken hield wanneer hij dit wel wenste, en dat nadat het contact was hersteld. Het kind en de ouder elkaar niet OP regelmatige basis, maar slechts af en toe ontmoetten, maken volgens het Hof niet zulke uitzonderlijke omstandigheden uit

(EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 60)." (...) ' De Raad herhaalt dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat een gezinsleven tussen een ouder en diens minderjarig kind wordt verondersteld en het slechts in zeer uitzonderlijke gevallen als verbroken kan worden beschouwd.

Verweerder is hiervan op de hoogte, doch minimaliseert dit compleet.

Er werd dan ook onvoldoende rekening gehouden met de het sociale privé- en familielevens van verzoeker, noch met zijn (sociale) bindingen alhier.

Verweerder brengt haar eigen subjectieve mening naar voor doch diende op een objectieve manier vast te stellen dat al deze relationele en gezinsbanden hier wel degelijk zijn, zoals ook niet wordt betwist.

Dit is in casu duidelijk niet gebeurd, daar verweerder geen rekening heeft gehouden met de huidige omstandigheden en zich louter gebaseerd heeft op een hypothetische dat hij nieuwe feiten zal plegen en correctionele veroordeling zal volgen.

De beslissing is dan ook disproportioneel.

Wat de duur van zijn verblijf in België betreft, merkt de verweerder op dat verzoeker reeds als 28 jarige leeftijd in België is binnengekomen, dus meer dan 15 jaar. Dat hij tijdens zijn verblijf misdrijven pleegde wordt niet betwist maar dat maakt niet weg dat hij lang in België verblijft.

Men kan toch niet ernstig betwisten dat iemand die van 28 jaar tot op heden in België verblijft zich zomaar kan aanpassen, zelfs al heeft hij daarvan de nationaliteit.

In België heeft hij daarentegen zijn familie en vrienden, waarop hij zowel emotioneel als praktisch kan vertrouwen.

Een abrupte verhuizing naar een land waar hij geen sterke sociale of familiale banden heeft, zou zijn emotionele welzijn en financiële situatie ernstig kunnen ondermijnen.

De redengeving omtrent dit aspect door verweerder is dan ook onvoldoende gemotiveerd.

Ook wat de economische situatie betreft doet de redengeving de wenkbrauwen fronsen.

Het is belangrijk om te benadrukken dat de vraag zich stelt hoe de verzoeker dit alles zou moeten bewerkstelligen in Irak. Hij heeft daar nooit onderwijs genoten en bezit geen diploma's die hem in staat zouden stellen werk te vinden.

Zelfs als hij bereid zou zijn om te werken, zou het vinden van werk in Irak een enorme uitdaging zijn vanwege de beperkte mogelijkheden en het gebrek aan sociale of publieke ondersteuningssystemen zoals die in België beschikbaar zijn.

Het gebrek aan financiële middelen en de afwezigheid van een steunnetwerk zouden zijn overlevingskansen in Irak ernstig in gevaar brengen.

De beslissingen om redenen van openbare orde ten aanzien van Unieburgers en hun familie moeten genomen worden in overeenstemming met het evenredigheidsbeginsel.

De maatregel moet geschikt zijn om het ermee beoogde doel te verwezenlijken en mag niet verder gaan dan nodig is om dit te bereiken.

Bij die beoordeling moet de dreiging die uitgaat van het persoonlijke gedrag van de betrokken persoon voor de fundamentele belangen van de samenleving van het gastland, worden afgewogen tegen de belangen van de vreemdeling, zoals zijn recht op privé-en gezinsleven.

De overheid moet daarom nagaan of andere maatregelen mogelijk zijn die de vrijheid van verkeer en verblijf van de betrokkene minder aantasten en even doeltreffend zijn.

Bij de beoordeling is het belangrijk dat naarmate de burger van de Unie en de leden van zijn gezin in een lidstaat sterker zijn geïntegreerd, de waarborgen tegen verwijdering die zij genieten groter zijn. Dit is hier duidelijk niet gebeurd.

Er is dan ook sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel.

a. Afhankelijkheidsverhouding

Tussen verzoeker en het kind bestaat een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat deze kan rechtvaardigen dat een afgeleid verblijfsrecht aan betrokkene moet worden toegekend, conform de rechtspraak van het Hof van Justitie (HvJ, C-82/16 van 8 mei 2018).

Aangezien het bewijs van een afhankelijkheidsrelatie niet voortvloeit uit wettelijke bepalingen, maar uit rechtspraak van het Hof van Justitie, staat het niet vast dat verzoeker wist of diende te weten dat hij hieromtrent stukken moest neerleggen, en kwam het aan verweerder toe om, indien dergelijke informatie noodzakelijk was, dit duidelijk aan te geven in de bijlage 19ter (RVV 12 juni 2020, nr. 236 800).

In casu is de bestreden beslissing op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in allé duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

In casu heeft verzoeker afdoende aangetoond dat er in kwestie een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen hem en zijn kind.

Het is van cruciaal belang om te erkennen dat het kind recht heeft op een ononderbroken relatie met beide ouders.

Verzoeker staat in voor de zorg en opvoeding van zijn kind, wat zijn mede verantwoordelijkheid heeft gegeven. Ook werkt verzoeker op dat moment.

Hij staat nu in voor de zorg en opvoeding van zijn kind, wat zijn mede verantwoordelijkheid heeft gegeven.

Gelet op het bescheiden rol die verzoeker heeft gespeeld in het dossier, het verstrijken van de tijd, zijn verantwoordelijkheid ten opzichte van zijn kind en het feit dat de straf volledig is uitgevoerd moet worden vastgesteld dat de verzoekster geen "werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging" vormt voor de openbare orde.

Gelet op het bovenstaande, vormt de verzoeker geen bedreiging voor de openbare orde en heeft de verweerder een kennelijke appreciatiefout gemaakt in de toetsing van de aanvraag tot verblijf. Bijgevolg moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd en een stereotiep karakter heeft.

Gelet op al deze elementen heeft de wederpartij niet voldaan aan haar zorgvuldigheidsplicht. Voor die reden moet de beslissing worden vernietigd.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel/proportionaliteitsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden.

De handelswijze van de verweerder getuigt van een kennelijk onredelijke en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissingen zijn om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden."

2.2. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat het door verzoeker ingeroepen enig middel niet-ontvankelijk is in zoverre hij daarin de schending aanvoert van de artikelen 7, 22 en 44ter van de vreemdelingenwet aangezien deze artikelen betrekking hebben op een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker verzuimt om te verhelderen op welke wijze de bestreden beslissing deze wetsbepalingen zou schenden. Bovendien betreft bestreden beslissing een verblijfsweigering zonder bevel om het grondgebied te verlaten, waardoor de schending van voormelde wetsartikelen hoe dan ook niet dienstig kan worden aangevoerd.

2.3. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar het zekerheidsbeginsel, doelt hij in wezen op de schending van het rechtszekerheidsbeginsel. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

2.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze daadkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden kent, nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in zijn middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.6. De materiële motiveringsplicht houdt in dat elke administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.7. Zowel bij het beoordelen van het zorgvuldigheidsbeginsel als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

2.8. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 43 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag, in het bijzonder artikel 43, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren:

(...)

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Hoewel het *in casu* een gezinsherenigingsaanvraag in functie van een statische Belg betreft, dient er samen met verzoeker in zijn enig middel op gewezen te worden dat artikel 43, §1, 2° van de vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38/EG). In deze bepaling van de richtlijn wordt verduidelijkt dat de genomen maatregelen in overeenstemming moeten zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd moeten zijn op het gedrag van betrokkene, dat een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving dient te vormen. Een loutere strafrechtelijke veroordeling volstaat niet (HvJ 13 september 2016, Rendon Marin, nr. C-165/14), maar het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling kan wel relevant zijn voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, het bestaan blijkt van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt (HvJ 27 oktober 1977, Bouchereau, nr. C-30/77), met name wanneer er gevaar bestaat voor recidive (HvJ 22 mei 2012, P.I., nr. C-348/09). Het komt de gemachtigde van de staatssecretaris toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een beslissing, die een beperking van het inreisrecht of het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt, kan rechtvaardigen (HvJ 13 september 2016, CS, nr. C-304/14). Ook het EHRM heeft reeds geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. t. Verenigd Koninkrijk, § 63).

2.9. Verzoeker richt zich in zijn enig middel vooreerst tegen de openbare-orde overwegingen uit de bestreden beslissing. Verzoeker is immers van oordeel dat hij geen actueel gevaar meer vormt voor de openbare orde.

2.10. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker sedert 2007 op het Belgische grondgebied verblijft. Op 11 september 2007 werd aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toegekend, waarna hij in het bezit werd gesteld van een verblijfsrecht van beperkte duur. Op 11 juni 2015 werd verzoeker veroordeeld door de politierechtbank van Antwerpen tot een geldboete van 100 euro met uitstel van 1 jaar voor 80 euro wegens het niet hebben van een verzekering ‘BA’ en wegens het niet voldoen aan bepalingen rond de verplichte autokeuring. Minder dan een jaar later werd verzoeker op 2 mei 2016 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 30 maanden, een geldboete van 500 euro en ontzetting van bepaalde rechten voorzien bij artikel 31 van het strafwetboek voor 5 jaar wegens feiten van mensenhandel met verzwarende omstandigheden in het kader van een criminele organisatie en wegens valsheid in geschriften. Naar aanleiding van deze veroordeling besloot de commissaris-generaal tot de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. Naderhand ging de gemachtigde van de toenmalige minister van Asiel en Migratie over tot beëindiging van het verblijfsrecht. Verzoeker werd nadien op 11 december 2023 nogmaals veroordeeld door de politierechtbank van Antwerpen wegens inbreuken op de verkeersreglementering, onopzettelijke slagen en verwondingen en het niet voldoen aan de bepalingen rond de verplichte technische autokeuring.

2.11. Waar verzoeker van oordeel is dat het gevaar voor de openbare orde niet langer actueel is en dat de verwerende partij blijft hangen in het verleden, merkt de Raad vooreerst op dat uit het enkele gegeven dat de correctionele veroordeling die verzoeker opliep reeds 9 jaar oud is, niet zonder meer kan worden afgeleid dat het gevaar voor de openbare orde thans geweken zou zijn. In de bestreden beslissing wordt in dit verband immers gewezen op de aard van de feiten waarvoor hij destijds werd veroordeeld. Er wordt overwogen dat *“(m)ensensmokkel (...) een zeer ernstige vorm van georganiseerde criminaliteit (is), waarbij de (mede)dadgers niet enkel uit zijn op grof geldgewin ten nadele van hun vaak wanhopige of kwetsbare slachtoffers, maar er ook niet voor terugdeinzen om hun “klanten” in (levens)gevaar te brengen bij illegale grensoverschrijdingen”*. Bovendien wordt in het kader van het actuele karakter van het gevaar voor de openbare orde gewezen op de meer recente veroordeling van verzoeker voor de politierechtbank van Antwerpen op 11 december 2023 wegens verkeersfeiten waarbij derden gewond raakten. Uit deze veroordeling leidt de gemachtigde van de

staatssecretaris af dat “(o)ndanks zijn voorgaande veroordelingen (...) betrokkene de grootste moeite (lijkt) te hebben om zich te houden aan de regels die in onze maatschappij gelden en onze voorwaarden te respecteren” en dat “hij met de arm der wet in aanraking (blijft) komen”.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift, motiveerde de gemachtigde van de staatssecretaris dus wel degelijk waarom van hem op heden nog steeds een actuele bedreiging uitgaat voor de openbare orde. Verzoeker kan niet gevolgd worden waar hij stelt dat de bestreden beslissing louter gemotiveerd werd met een stijlformule omdat de motieven wel degelijk werden geïndividualiseerd. Zelfs indien een beslissing gemotiveerd zou zijn met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit loutere feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

2.12. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift wijst op het feit dat hij zijn straf volledig heeft uitgevoerd, wijst de Raad erop dat hieruit niet automatisch volgt dat het risico op recidive zou zijn geweken en de bedreiging voor de openbare orde niet langer actueel zou zijn. Het loutere feit dat verzoeker zijn straf heeft uitgevoerd, doet geen afbreuk aan de ernst van de feiten en wijst niet op een verandering van zijn ingesteldheid.

2.13. In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift meermaals verwijst naar eerdere arresten van de Raad, dient te worden aangestipt dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)), waardoor deze verwijzingen niet dienstig zijn.

2.14. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden.

Wat het bestaan van een familie-en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Uit artikel 8 van het EVRM volgt dat een kind, dat geboren is uit een huwelijk of binnen een samenwonend koppel, *ipso iure* deel uitmaakt van het gezin en dat er een gezinsleven bestaat tussen kinderen en hun ouders (EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, §30). Vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf bestaat er tussen het minderjarig kind en zijn ouder een band die gelijkstaat met “*gezinsleven*”.

Hierbij dient te worden benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven niet absoluut is. Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de Staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure, die leidt tot maatregelen die het privé- en gezinsleven (negatief) beïnvloeden, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard (EHRM 12 juni 2014, Fernandez Martinez v. Spanje, §147). Indien minderjarige kinderen betrokken zijn, zoals *in casu*, dan moet het hoger belang van deze kinderen in acht worden genomen. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109). Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name (i) het behouden van

eenheid van het gezin en (ii) het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 135-136). Gezinsbanden kunnen niet zonder meer worden verbroken (EHRM 19 september 2000, Gnahoré v. Frankrijk, §59). In een gezinsherenigingssituatie hecht het EHRM onder andere een groot belang aan de leeftijd van de kinderen en de graad van afhankelijkheid van hun ouders (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 118).

2.15. Het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven tussen verzoeker en zijn minderjarige dochter kan bezwaarlijk worden betwist.

2.16. Verzoeker kan evenwel niet als een gevestigde vreemdeling worden beschouwd, waardoor zijn situatie als een eerste toelating dient te worden beoordeeld en er geen afweging dient te gebeuren aan de hand van de criteria uit artikel 8, tweede lid van het EVRM. In een dergelijk geval moet onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. Aangezien het verblijfsrecht van verzoeker reeds sinds augustus 2020 werd beëindigd, diende hij ervan op de hoogte te zijn dat het gezinsleven, dat hij sedertdien op het Belgische grondgebied verderzette, een precair karakter had (zie EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §108), waardoor zijn persoonlijke belangen minder zwaar doorwegen. Verzoeker toont niet aan dat er op de Belgische overheid een positieve verplichting rust om hem, ondanks het risico op een nieuwe schending van de openbare orde, een verblijfsrecht te verlenen in functie van zijn minderjarige Belgische dochter.

De Raad wijst er ook op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel omvat, hetgeen reeds een indicatie vormt van het feit dat de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk rekening heeft gehouden met het bestaande gezinsleven. De eenheid van het gezin komt dus niet automatisch in het gedrang. Bijgevolg kan de rechtspraak van het EHRM, die verzoeker in zijn middel citeert, niet zonder meer op zijn geval worden toegepast. Verzoeker maakt immers niet aannemelijk dat de "fair-balance"-toets in zijn situatie, waarbij de beslissing geen beëindiging van een verblijfsrecht behelst, en niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel, de vorm moet aannemen van een belangenafweging in het licht van de zogeheten *Boultif/Üner*-criteria. Bovendien blijkt uit de overwegingen van de verblijfsweigering dat verzoekers gezinsleven enerzijds en het algemeen belang anderzijds wel degelijk werden afgewogen:

"(...) Onafgezien daarvan dient opgemerkt te worden dat hij kennelijk een relatie had met de moeder van het kind, in de periode dat de feiten van mensensmokkel plaats vonden. Zowel betrokkene als de vrouw in kwestie moeten er zich derhalve van bewust geweest zijn bij het stichten van hun gezin dat de praktijken waarmee betrokkene zich bezighield van invloed zouden kunnen zijn op het toekomstig gezinsleven. Het kind is verwekt nadat betrokkene was veroordeeld. Beide ouders moeten er zich dus wel degelijk van bewust van geweest zijn in welke delicate situatie een gezamenlijk kind zou terecht komen. Betrokkenes veroordeling en verblijf in de gevangenis heeft ongetwijfeld reeds een impact gehad op de moeder van het kind, alsook op het kind zelf. Echter, dat is de keuze geweest die betrokkene gezamenlijk met zijn toenmalige partner heeft gemaakt.

De impact op het kind, alsook de invloed op het gezinsleven van betrokkene was voorspelbaar. In die zin ligt de verantwoordelijkheid bij betrokkene en zijn partner en wordt de beslissing tot het niet toestaan van het verblijfsrecht van betrokkene en zijn partner en wordt de beslissing tot het niet toestaan van het verblijfsrecht van betrokkene, in functie van zijn kind, als evenredig beschouwd.

Verder moet er op gewezen worden dat betrokkene, goed wetende dat zijn strafrechtelijk verleden reeds een impact had op zijn gezinsleven, desondanks weer veroordeeld werd voor nieuwe feiten. Zijn vaderschap weerhoudt er hem klaarblijkelijk niet van om de in onze samenleving geldende regels met de voeten te treden.

(...)

Wat betreft betrokkenes gezinssituatie, kan dienstig opgemerkt worden dat hijsinds 2008 legaal in België verblijft. Hij maakte zich schuldig aan zware criminele feiten. Betrokkene had moeten weten dat het gedrag dat hij stelde, onaanvaardbaar is, bezwaarlijk van een wil tot integratie getuigt en dus het behouden/opnieuw bekomen van regulier verblijf niet ten goede zou komen. Deze beslissing hoeft op zich geen afbreuk te doen aan betrokkenes gezinsleven of dat van zijn kind, voor zover betrokkene voldoende inspanningen levert in het belang van het kind/zijn gezin, wat thans niet het geval is, nu hij in december 2023 wederom werd veroordeeld. Bovendien verplicht deze beslissing betrokkene niet om het Rijk te verlaten. Er wordt dus niet geraakt aan de gezinscel met zijn in België verblijvende gezinsleden. Nergens uit het dossier kan blijken dat de weigering van het verblijfsrecht aan betrokkene een impact zou hebben op de fysieke, psychische of sociale ontwikkeling van het kind. Betrokkene doet daaromtrent ook geen elementen gelden. Dat betrokkene

recent nog een nieuwe veroordeling opliep getuigt bovendien van weinig vaderschapszin. Er kan dan ook redelijkerwijze geconcludeerd worden dat het welzijn van zijn kind en de mogelijkheid om op legale wijze in België te verblijven niet voldoende belangrijk acht om zich te onthouden van het plegen van nieuwe strafbare feiten.

(...)

Gezien deze overwegingen wordt het persoonlijke en familiale belang van betrokkene, op basis van het welke hij het verblijfsrecht wenst te bekomen, hier dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest 49.830 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.”

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, wordt er in de bestreden beslissing dus wel degelijk een afweging gemaakt aangaande zijn voorgehouden gezinssituatie. Net zoals de verwerende partij aanstipt in haar nota met opmerkingen wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing niet noodzakelijk een breuk in de familiale relaties met zich mee hoeft te brengen omdat deze niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel, zodat deze het huidige gezinsleven van verzoeker niet in de weg staat.

De gemachtigde van de staatssecretaris ging geenszins onredelijk te werk door te oordelen dat het individuele belang van verzoeker op grond van het gevraagde recht op verblijf in functie van zijn minderjarige dochter niet opweegt tegen het belang van de samenleving dat erin bestaat de openbare orde te vrijwaren. Het recht op privé- en gezinsleven is immers niet absoluut, waardoor redenen van openbare orde de gemachtigde van de staatssecretaris toelaten de bescherming van de samenleving tegen daden van mensensmokkel en de verkeersveiligheid te laten primeren boven de private en familiale belangen van verzoeker.

2.17. Waar verzoeker nog verwijst naar het feit dat hij geen steunnetwerk heeft in Irak en dat hij al meer dan 15 jaar in België verblijft, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing in dit verband motiveert als volgt:

“Betrokkene is sedert 2007 aanwezig in België, al dan niet legaal. De duur van zijn verblijf in België kan een Weigering van het verblijfsrecht niet in de weg staan; gelet betrokkene sinds 2007 in België heeft verbleven, kunnen we stellen dat dit relatief kort is in vergelijking met de duur van het verblijf in zijn land van herkomst of origine. Het impliceert immers dat hij in het land van herkomst of origine is opgegroeid en er 28 jaar heeft verbleven waardoor het redelijk is stellen dat zijn banden met het land van herkomst sterker zijn dan die met België. Uit het interview op basis waarvan hij destijds subsidiaire bescherming heeft verkregen, blijkt dat hij voor zijn komst naar het Rijk bij familieleden verbleef. Bij gebrek aan tegenindicaties kan dienstig worden opgemerkt dat betrokkene dus ook nog familiale banden heeft met het land van herkomst of origine. Betrokkene blijkt zich bij voorkeur ook nog steeds graag in het Arabisch uit te drukken. Het is dus redelijk te stellen dat hij nog voldoende één van de talen van zijn land van origine beheerst. Blijkens het dossier zijn er ook geen elementen met betrekking tot betrokkenes leeftijd of gezondheidssituatie die de toekenning van een verblijfsrecht zouden rechtvaardigen.”

De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing wel degelijk oog heeft gehad voor het feit dat verzoeker reeds enige jaren in België verblijft. Gelet op zijn leeftijd - 44 jaar op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing - is het echter geenszins kennelijk onredelijk of onzorgvuldig dat verweerder vaststelt dat verzoeker het overgrote deel van zijn leven elders dan in België heeft doorgebracht en dat er, gelet op zijn leeftijd en gebrek aan een medische aandoening, geen bezwaar is voor het treffen van de bestreden beslissing. De vaardigheden en ervaring die verzoeker via zijn tewerkstelling in België zou hebben opgedaan, kan hij aanwenden bij het vinden van werk in zijn herkomstland. Verder blijkt niet dat verzoeker sociaal of cultureel dermate geïntegreerd is in België dat dit een beletsel vormt voor het treffen van de bestreden beslissing nu het plegen van strafrechtelijke feiten expliciet getuigt van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving.

2.18. Waar verzoeker tenslotte aanvoert dat hem een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend omwille van de afhankelijkheidsverhouding die zou bestaan tussen hem en zijn dochter, stipt de raad aan dat verzoeker niet concreet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing tot gevolg zou hebben dat zijn minderjarige dochter genoot zou worden het grondgebied van de Unie te verlaten, waardoor haar het effectieve genot van de belangrijkste aan het burgerschap van de Unie ontleende rechten zou worden ontzegd (cf. HvJ, 8 maart 2011, Ruiz Zambrano v. Office National de l'Emploi, nr. C-34/09 GK, § 44). De Raad benadrukt immers dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel omvat en dat de moeder van het Belgische kind ook nog in België verblijft, zodat geen van de gezinsleden ertoe gedwongen wordt het grondgebied van de Unie te verlaten.

2.19. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 43 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing niet zou steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen of dat bepaalde gegevens niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht. Er blijkt geen motiveringsgebrek, noch een schending van het zorgvuldigheids- en/of het rechtszekerheidsbeginsel.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend vijftientig door:

F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN